

Zendingsprojecten 3e kwartaal 2025: Zuidelijke Afrika-Indische Oceaan Divisie

1. Kinderprojecten: Geanimeerde verhalen gebaseerd op de vrucht van de Geest en de distributie van *Adventurer's Bibles* – Southern Africa-Indian Ocean Division
2. Huisvesting voor personeel – Yuka Adventist Hospital, Kalabo, Zambia
3. Nieuwe middelbare school – Noordelijk Zambia
4. Missieboot – Lake Bangweulu, Zambia
5. Keuken en wasserij – Chitanda Lumamba Adventist Hospital, Chibombo, Zambia
6. Centrum voor gezondheid en welzijn – Umhlanga, Zuid-Afrika

Werkelijk geluk vinden

Zimbabwe, 5 juli

Denroy

Denroy was tien jaar oud toen hij voor het eerst dronk. Hij was thuis in Bulawayo, Zimbabwe. Zijn oom vierde zijn 35e verjaardag en een van de vrienden van zijn oom bood Denroy een slok wodka aan. De jongen dacht: 'Dit heb ik nog nooit geprobeerd. Er moet een reden zijn waarom mensen drinken. Waarom zou ik het niet proberen?' Hij stelde zich voor dat hij zich daarna een beetje aangeschoten voelde en vroeg zich af wat er zou gebeuren als hij meer dronk. Hij stelde zich voor dat mensen waarschijnlijk gelukkiger werden als ze dronken. Hij wilde gelukkig zijn. Dus besloot hij uit te zoeken wat er zou gebeuren als hij meer dronk.

Een paar dagen later vroeg Denroy een 10-jarige vriend genaamd Privilege om hulp. 'Bewaart jouw vader geen bier in jouw koelkast?' vroeg hij aan Privilege. 'Zou hij het merken als je wat nam?' Privileges vader merkte het niet en de twee jongens begonnen samen bier te stelen en te drinken. Denroy stelde zich voor dat hij zich gelukkiger voelde telkens als ze dronken. Die zomer begon hij zwaar te drinken. Tijdens het schooljaar dronken hij en Privilege maar één keer per week, maar tijdens de zomervakantie dronken ze bijna elke dag.

Denroy verborg zijn drankgebruik voor zijn ouders. Als hij dronken was, verbleef hij bij Privilege thuis en hij ging pas naar huis als hij nuchter was. Hij bracht veel nachten door bij Privilege thuis. Hij stelde zich voor dat hij erg gelukkig was. Diezelfde zomer besloten Denroys ouders om hun zoon naar een adventistische school te sturen. Een van Denroys oudere neven ging naar die school en zijn ouders dachten dat het een goede plek voor hem zou zijn om onderwijs te ontvangen zodra het schooljaar zou beginnen.

Denroy vond de school helemaal niets. Leraren en kinderen baden voor de lessen en de maaltijden. Hij had nog nooit gebeden. Leraren en kinderen baden 's ochtends tijdens de eredienst en tijdens de bijbelles. Hij begreep niet waarom iedereen de hele tijd leek te bidden. Erger nog, hij had het gevoel dat hij zijn vrijheid kwijt was. Op de openbare school mochten hij en de andere kinderen komen en gaan wanneer ze wilden. Maar nu hielden de leraren alle leerlingen nauwlettend in de gaten om er zeker van te zijn dat ze in de klas waren. Denroy was niet blij. Hij wilde drinken.

Dagen werden weken en weken werden maanden en Denroy bleef maar over Jezus horen op school. Hij had niets over Jezus geweten toen hij hier aankwam en hij was verbaasd dat de leraren en andere kinderen Jezus als hun beste vriend zagen. Hij vroeg zich af: 'Wie is Jezus? Hoe kan ik naar de hemel gaan om bij Hem te wonen?' Er gingen nog meer maanden voorbij. Tijdens de ochtenddienst hoorde Denroy de leraren en kinderen Jezus prijzen. Hij hoorde ze praten over hoe Jezus hun leven met vreugde vulde. In de Bijbel las hij Jezus' woorden: 'Ik ben gekomen om hun het leven te geven in al zijn volheid. . . Ik ben de weg, de waarheid en het leven' (Johannes 10:10; 14:6).

Denroy realiseerde zich dat Jezus, en niet drinken, de ware weg naar geluk bood. Zijn leven veranderde volledig. Hij stopte met drinken. Hij hield op vrienden te zijn met Privilege. In plaats van na schooltijd met oude vrienden rond te hangen, vermeed hij verleidingen door meteen naar huis te gaan om zijn huiswerk te maken en mee te helpen in het huishouden. Op school groeide de liefde voor de leraren in zijn hart. Hij zag dat de leraren ervoor zorgden dat hij en de andere kinderen in de klas zaten omdat ze van hen hielden en wilden dat ze iets leerden. Geluk vulde zijn hart en stroomde over in zijn leven. Hij gaf zijn hart aan Jezus en liet zich dopen.

Denroy is nu zestien en geniet van zijn nieuwe leven in Jezus. 'Ik wilde geluk vinden door te drinken,' zegt hij. 'Maar op school begon ik te denken dat het ware geluk misschien alleen door Christus te vinden is.' Op de vraag of hij echt gelukkig was, glimlachte hij lichtjes. 'Ik kom er wel,' zei hij.

Dank voor je bijdrage op de dertiende sabbat van dit kwartaal, dat kinderen in het land van Denroy, Zimbabwe, zal helpen over Jezus te leren. Een deel van de collecte zal gebruikt worden om behoeftige kinderen hun eigen Bijbel te geven. De collecte zal ook gebruikt worden om een serie korte video's te maken over de vrucht van de Geest. Bedankt voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

Een woedende vader

Zimbabwe, 12 juli

Tanya

Vader was woedend toen hij Tanya's doopcertificaat vond in haar slaapkamer in Bulawayo, Zimbabwe. Tanya's Bijbel lag op het dressoir en het certificaat lag eronder. Vader kwam naar haar slaapkamer om wat handlotion te halen en zijn ogen vielen toevallig op de Bijbel. Toen hij hem opraapte, zag hij het doopcertificaat eronder liggen. 'Ik ga je slaan!' brulde vader. Hij pakte het doopbewijs op en scheurde het in kleine stukjes. Tanya, die 17 was, keek geschokt toe. Toen begonnen de tranen over haar wangen te stromen. 'Ik ga niet meer naar de kerk,' huilde ze.

Mama kwam naar de kamer gerend. 'Laat haar naar de kerk gaan,' zei ze. 'Het maakt niet uit.' Papa wilde Tanya nog steeds slaan. Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan stampte hij het huis uit en bleef twee dagen weg. Toen papa terugkwam, zei hij niets over wat er was gebeurd. Tanya begreep niet wat er aan de hand was. Ze had verwacht dat hij haar weer zou berispen of misschien zou proberen haar te slaan.

Tanya ging al een jaar stiekem naar de kerk op sabbat. Haar grootmoeder, die haar had opgevoed, was zevendedagsadventist. Maar oma was een jaar geleden overleden en Tanya was bij haar ouders ingetrokken. Vader hield niet van adventisten. Mama was adventistisch opgevoed, maar ging niet meer naar de kerk vanwege papa. Toen Tanya weer thuis kwam, vertelde haar vader haar dat ze naar elke kerk kon gaan behalve de Adventkerk. Hij zei niet waarom. Maar Tanya hield van de Adventkerk. Ze hield van de sabbat. Ze kon zich niet voorstellen dat ze God niet zou aanbidden in de kerk op sabbat.

Veel weekenden was papa de stad uit omdat hij professioneel rugbyspeler was. Dus als haar vader weg was, ging Tanya op sabbat naar de kerk. Als papa thuis was, bleef ze thuis. Mam wist dat ze naar de kerk ging, maar ging niet met haar mee en vertelde het ook niet aan vader. Tanya werd gedoopt terwijl papa de stad uit was om rugby te spelen. Toen vond haar vader het doopcertificaat en vernietigde het. Papa zei drie maanden lang niets over het vinden van het doopcertificaat onder Tanya's Bijbel. Maar hij deed moeite om thuis te zijn op sabbatdagen en om te voorkomen dat Tanya naar de kerk ging. Op sabbatochtenden zei hij: 'Laten we hopen dat je vandaag niet naar de kerk gaat.' Dan gaf hij haar boodschappen om te doen zodat ze de hele ochtend bezig was.

Tanya bad gedurende die drie maanden. 'God,' zei ze, 'maak het voor mij mogelijk om naar de kerk te gaan.' Toen, op een sabbatochtend, werd Tanya wakker en bad opnieuw: 'God, maak het voor mij mogelijk om naar de kerk te gaan.' Terwijl ze haar gebed afmaakte, kwam mama de slaapkamer binnen en zei: 'Ga je vader vertellen dat je vandaag naar de kerk gaat en kijk hoe hij reageert.' Tanya was verbaasd maar stemde toe het te proberen. Ze ging naar papa en zei: 'Ik ga vandaag naar de kerk.'

Hij werd niet boos. Hij stuurde haar niet op pad. In plaats daarvan zei hij gewoon: 'Oké.' Nu was Tanya echt verrast! Dat had ze niet van hem verwacht. Ze ging naar de kerk. Tanya was erg blij om weer in de kerk te zijn! Ze dankte God voor het verhoren van haar gebeden. Er is een jaar voorbij sinds Tanya weer naar de kerk ging. Papa weet dat ze elke sabbat gaat en vindt het niet erg. Nu heeft Tanya een nieuw gebedsverzoek. Ze bidt voor papa en mama om samen met haar naar de kerk te gaan. Ze bidt: 'God, help alstublieft mijn ouders.' Net zoals God haar eerste gebed om naar de kerk te gaan op sabbat verhoorde, is ze er zeker van dat God haar tweede gebed voor de redding van haar ouders ook zal verhoren.

Tanya heeft het geluk dat ze haar eigen Bijbel heeft om over God te leren, maar veel kinderen in Zimbabwe leven in gezinnen die het zich niet kunnen veroorloven om Bijbels voor hen te kopen. Een van de dertiende sabbat projecten van dit kwartaal is het geven van Bijbels aan hulpbehoevende

gezinnen in Zimbabwe en andere landen in de Southern Africa-Indian Ocean Division. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

De ware levende God

Thailand, 12 april

Surachet

Van de auteur: het zendingsverhaal van vandaag gaat over een man in Thailand. Zijn leven werd veranderd door twee dertiende sabbatcollectes die 27 jaar na elkaar gehouden werden.

In Thailand stapte Surachet de adventistische middelbare school binnen onder één duidelijke voorwaarde. Hij beloofde zichzelf: 'Ik woon op de campus, maar nooit zal ik mij bekeren.' Surachet was opgegroeid met een niet-christelijke wereldreligie. Het overgrote deel van de Thaise bevolking hangt die religie aan. Hij koos de school omdat die slaapgelegenheid bood aan studenten die van ver kwamen. Hij woonde op bijna 1000 kilometer afstand in het noorden van Thailand.

Op de adventistische school genoot Surachet van de colleges over wereldbeschavingen. Tijdens de Bijbelstudies stond hij versteld toen hij hoorde over een profetie in het boek Daniël dat de opkomst en ondergang van grote wereldbevolkingen voorspelt. Hij vroeg zich af: 'Hoe kan ik de informatie uit deze twee colleges met elkaar rijmen?

Omstreeks die tijd vlogen de krantenkoppen over de Zesdaagse oorlog van 1967 hem om de oren. De oorlog was recent beëindigd door de overwinning van Israël op hun Arabische buurlanden. Surachet vroeg zich af hoe Israël, een klein landje dat in 1948 was opgericht, zoveel grotere en oudere buurlanden kon verslaan. Hij wilde meer weten over de oorsprong van het Joodse volk.

'Zijn dit Israël en het Israël uit de Bijbelstudies hetzelfde?', vroeg hij zich af. Hij verrichtte wat speurwerk en ontdekte een boek over het Joodse volk, geschreven door een Thaise filosoof. De auteur, die net als Surachet geen christen was, vatte de duizenden jaren geschiedenis van Israël samen. Surachet dacht aan de godsdienst van zijn familie en vroeg zich af: 'Is de God van Israël de ware God?'

In de Bijbel las hij dat de God van Israël zijn volk duizenden jaren geleden had opgedragen niet te knielen voor beelden van steen of hout. In Surachets godsdienst bogen de mensen zich wel neer voor beelden van steen of hout. Hij ontdekte dat de Bijbel de God van Israël aanwijst als de ware levende God die niet door mensenhanden is gemaakt. In Jeremia 10:10 las hij: 'Maar alleen de HEER is werkelijk God, Hij is de levende God, de eeuwige Koning'.

Surachet schreef zich in om Bijbellessen te volgen vanuit de *Voice of Prophecy* [Profetie spreekt]. In die tijd was de *Voice of Prophecy* heel bekend in Thailand omdat de organisatie een kantoor had geopend in de hoofdstad van Thailand, Bangkok, dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1961, een paar jaar daarvoor. In een week tijd verslond Surachet de Bijbellessen en besloot hij zijn hart aan de ware en levende God te geven. Zijn vader was buiten zichzelf van woede toen Surachet hem vroeg of hij zich mocht laten dopen: 'Als je christen wilt zijn, ga naar de christenen', zei hij. 'Je hoeft dan niet meer thuis te komen'.

Surachet zei dat hij terug zou komen als zijn leven zich niet beterde onder leiding van de levende God. Surachet heeft nooit spijt gehad van zijn beslissing. Hij haalde zijn Bachelor en Master in de theologie en een doctoraal in zendingswerk. Hij heeft als predikant gewerkt en als communicatiedirecteur voor de Adventkerk in Thailand. Ook is hij regionaal directeur geweest voor de *Adventist World Radio*. Hij wil anderen leren over de levende God.

Vandaag de dag geeft hij les aan de *Asia-Pacific International University*. De campus van deze school in Thailand hebben we dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1988 kunnen bouwen. Hij vertelt zijn studenten dat het christendom meer dan honderd jaar geleden Thailand binnenkwam. De Adventkerk

bereikte Thailand toen een literatuurevangelist in 1906 zijn boeken verkocht. Hoewel de kerk dus al meer dan honderd jaar bestaat, telt de kerk daar maar 16000 leden, zo'n 0,02 procent van alle inwoners in Thailand, 71 miljoen.

‘Dit is één van de lastigste landen ter wereld’, zei Surachet. ‘Op sommige plekken zet satan tegenstand en verzet in. Hier is het christendom meer dan welkom, maar is het culturele geloof in satanische geesten heel sterk. We vechten niet tegen vlees en bloed. We vechten tegen kwade machten. We vechten met satan zelf. Thailand heeft meer mankracht nodig.’

Dank u voor uw trouwe dertiende sabbatcollectes die zoveel impact hebben gemaakt op de levens van mensen zoals Surachet Insom. Asia-Pacific International University, waar Surachet lesgeeft, biedt duizenden studenten een christelijke opleiding aan. Dit is mogelijk door de dertiende sabbatcollecte in 1988 waarmee we de campus hebben gebouwd. Elk jaar laten studenten uit niet-christelijke gezinnen zich dopen op de universiteit. Het kantoor van de Voice of Prophecy, dat zijn deuren kon openen dankzij de dertiende sabbatcollecte in 1961, bestaat inmiddels niet meer. Andere kerkgebouwen zijn ervoor in de plaats gekomen en zijn invloed blijft zichtbaar in de levens van Surachet en vele anderen. Dank u wel dat u van plan bent veel te geven tijdens de dertiende sabbatcollecte op 28 juni. Mag ook deze collecte, met Gods hulp, lange tijd goed doen.

Een wijs besluit

Zimbabwe, 19 juli

Genius

Genius zegt dat hij een onverstandige beslissing nam toen hij 14 was. Dat was toen hij voor het eerst rookte in Bulawayo, Zimbabwe. Genius was niet van plan om te gaan roken. Op dat moment bereidde zijn tante zich voor om over een paar maanden te gaan trouwen, en ze vroeg hem mee te doen aan een traditionele dans op de bruiloft. Ze huurde vijf mannelijke dansers in om op te treden op de bruiloft en ze vroeg hem om met hen te dansen. Ze vroeg de vijf dansers om danses te geven aan de jongen. Genius genoot van het oefenen met de dansers in de achtertuin van het huis van zijn tante. De jongemannen leerden hem dansen. Toen bood een van hen hem een sigaret aan. Genius keek naar de half opgerookte sigaret. Hij wilde hem niet aannemen. Maar hij was bang dat de dansers hem zouden uitlachen als hij weigerde. Niemand keek. Genius nam de sigaret aan. Hij stikte en hoestte toen de droge, bittere rook zijn keel en longen vulde.

Tijdens de twee maanden van repetities leerden de dansers Genius hoe hij moest roken zonder te stikken en hoesten. Eerst leerden ze hem tabak te roken. Daarna leerden ze hem marihuana te roken, wat illegaal is in Zimbabwe. Genius begon tabak en marihuana te kopen met het zakgeld dat hij van zijn ouders kreeg. Het was net genoeg geld om met de dansers mee te roken tijdens hun wekelijkse repetities. Na een tijdje stopte Genius met het kopen van tabak en kocht hij alleen nog marihuana.

Na de bruiloft zag Genius de dansers niet meer, maar hij bleef wel marihuana roken. Hij sloot zich aan bij jongens uit de buurt voor deze geheime activiteit. Genius kwam niet uit een adventistisch gezin, maar hij had het afgelopen jaar op een adventistische school gestudeerd. Op een dag besloot hij marihuana te roken op school. Samen met een vriend die thuis had gerookt, sloop hij achter de schooltoiletten. Toen ze klaar waren met roken, keerden ze terug naar hun klaslokaal.

De geur van marihuanarook moet om Genius heen gehangen hebben, want vrijwel meteen werd hij naar het kantoor van een leraar geroepen. 'Met wie was je aan het roken?' vroeg de leraar. Genius schrok. Hij vertelde de naam van zijn vriend. De leerkracht gaf beide jongens een waarschuwing. 'Als je dit nog een keer doet, word je van school gestuurd,' zei hij. De vriend rookte later weer en werd van school gestuurd. Maar Genius beloofde de leraar ter plekke dat hij nooit meer zou roken - niet op school en niet buiten school.

Genius' moeder was erg teleurgesteld toen ze erachter kwam dat hij had gerookt. Toen ze over de dansers hoorde, verbood ze hem nog met hen om te gaan. Genius had ze toch al een tijdje niet meer gezien, dus het was makkelijk voor hem om te beloven niet meer met ze om te gaan. Maar het bleek moeilijker om te stoppen met het roken van marihuana. Genius rookte niet elke dag, maar hij had nog steeds zin om te roken. Terwijl hij worstelde om te stoppen, herinnerde hij zich dat hij op school had geleerd dat hij tot God kon bidden over alles. Hij vroeg God hem te vergeven voor het roken en hij vroeg om hulp om te stoppen. Vanaf dat moment verdween zijn verlangen om marihuana te roken. De gewoonte was doorbroken.

Genius was verbaasd. Hij wilde meer over God weten en begon de Bijbel te lezen. Toen nam Genius wat hij de wijste beslissing van zijn leven noemt. Een jaar nadat hij gestopt was met roken, gaf hij zijn hart aan Jezus en liet hij zich dopen. Tegenwoordig is niets belangrijker voor de 16-jarige jongen dan de dag beginnen met de Bijbel en gebed. 'Tijd doorbrengen met God,' zegt hij.

Genius heeft het geluk dat hij zijn eigen Bijbel heeft, maar veel kinderen in Zimbabwe leven in gezinnen die het zich niet kunnen veroorloven om Bijbels voor hen te kopen. Een van de dertiende sabbatprojecten van dit kwartaal is het geven van Bijbels aan hulpbehoevende gezinnen in Zimbabwe

en andere landen in de Southern Africa-Indian Ocean Division. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

Smeken om regen

Zimbabwe, 26 juli

Sibongile

Maandenlang viel er geen regen. De Afrikaanse grond verdroogde. Maïs- en tarwevelden verdorven en stierven. Tuinen met tomaten, uien, wortelen en aardappelen verdorven en stierven eveneens. Er werd gespeculeerd dat de Solusi Adventist High School, waar Sibongile als 22-jarige studente was ingeschreven, voor altijd zou moeten sluiten. Veel studenten van de school waren voor hun werk afhankelijk van de velden en tuinen om hun schoolgeld te kunnen betalen. De velden en tuinen voorzagen ook de kantine van de school van verse producten. Het voedsel raakte echter op.

Sibongile vroeg zich af wat er zou gebeuren als de dam die de school en het omliggende gebied van water voorzag, bijna leeg was. Waterrantsoenering werd ingevoerd. 's Ochtends mochten Sibongile, de leraren en andere leerlingen een uur lang kraanwater gebruiken. Tijdens de lunch mochten ze nog een uur water gebruiken. 's Avonds kregen ze nog een laatste uur water. Die drie uur water werd gebruikt om eten te koken, de afwas te doen, een bad te nemen en water op te slaan voor als de kranen niet gebruikt konden worden. Zonder water was het heel moeilijk om te overleven.

Terwijl de speculaties toenamen dat de school gedwongen zou worden om te sluiten, kwamen leerlingen en leraren bijeen voor een gebedsbijeenkomst op woensdagavond. 'De enige manier om hier uit te komen is door te bidden,' zei een van de leiders van de school. Hij en andere leiders van de school deden soortgelijke oproepen tot gebed tijdens de vespers op vrijdagavond, in de kerk op sabbatochtend en tijdens de vespers bij zonsondergang op sabbatavond.

Sibongile bad. Alle studenten en leraren baden tijdens de samenkomsten. Ze verdeelden zich in groepen en vroegen de Heer om een weg voorwaarts. 'Lieve God, het zal zo moeilijk zijn om het werk dat U ons heeft opgedragen vooruit te helpen zonder water,' bad een student. 'We moeten de drie-engelen boodschap aan de wereld brengen,' bad een ander. 'Zonder water zal dat erg moeilijk zijn.' Leerlingen baden ook alleen en met familieleden thuis. Sommigen combineerden het gebed met vasten - één maaltijd per dag vasten of twee maaltijden overslaan en een licht avondmaal eten. Anderen vastten de hele dag, één, twee of drie keer per week.

Terwijl de studenten baden, herinnerden ze zich dat de Heer vanaf het allereerste begin bij Solusi was geweest, toen het in 1894 werd opgericht als het eerste zendingsstation van de Adventkerk in Afrika. Ze herinnerden zich dat de Heer met Solusi was geweest toen de middelbare school haar campus bij de Solusi Universiteit oprichtte met de hulp van een dertiende sabbat collecte in 1994. Ze herinnerden zich dat toekomstige voorgangers en andere kerkelijk werkers op de middelbare school en universiteit werden onderwezen en opgeleid.

Toen Sibongile zich herinnerde hoe de Heer Solusi in het verleden had geleid, groeide haar geloof met sprongen. Ze begreep dat Solusi aan God toebehoorde. Ze geloofde dat Hij voor zijn kinderen zorgde en dat Hij de enige weg vooruit was. Sibongile en de anderen baden en vastten twee maanden lang. In die tijd dachten sommige mensen dat de middelbare school zou sluiten. Maar dat gebeurde niet. Ondanks de droogte en de moeilijke omstandigheden bleef de school in bedrijf.

Sibongile zegt dat ze zich altijd zal herinneren hoe God hun gebeden verhoorde door de school open te houden ondanks het gebrek aan water. 'Dat kleine beetje water dat we hadden, hield ons in leven totdat we regen kregen,' zei ze. Toen de regen eindelijk kwam, vierden de mensen feest. Leerlingen en leraren verdrongen zich in de kerk om de Heer te prijzen. Iedereen bad en dankte de Heer voor zijn genade. Toen kon de middelbare school haar landbouwprogramma hervatten. Met het water werd het leven weer normaal.

Sibongile, die nu op de Solusi Universiteit werkt, zegt dat ze heeft gezien hoe God Solusi door de jaren heen heeft gezegend. 'De Heer heeft Solusi gezegend. Dat heb ik met mijn eigen ogen gezien. De Heer heeft Solusi op vele manieren gezegend.'

Een dertiende sabbat collecte uit 1994 hielp de Solusi Adventist High School een campus op te richten in de buurt van de Solusi Universiteit in Zimbabwe. De zegen van die collecte wordt nog steeds ervaren door huidige en voormalige studenten. Dit kwartaal kan ook jouw bijdrage aan de dertiende sabbatprojecten onder de zegen van God een langdurige invloed hebben in Zimbabwe en daarbuiten. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

Onverwachte sabbatsrust

Zimbabwe, 2 augustus

Tracy

Toen Tracy zich inschreef aan de universiteit van de zevendedagsadventisten in Zimbabwe, was ze van plan om haar zaterdagen te besteden aan studeren of relaxen. Tracy wist niet veel over adventisten. Ze was gewoon blij dat ze aan de Solusi Universiteit kon studeren en voor het eerst in haar leven van huis weg was. Met de vier jaar studie in het vooruitzicht zei ze tegen zichzelf dat ze misschien - heel misschien - een keer naar de universiteitskerk zou gaan voordat ze afstudeerde.

Tracy betrok haar kamer op een vrijdagmiddag. Die avond nodigde haar nieuwe kamergenoot haar uit om naar de kerk te gaan voor de vespers bij zonsondergang. Tracy was nog niet begonnen met de lessen, dus ze hoefde nog geen huiswerk te maken. 'Dat is prima,' zei ze. 'Ik ga wel en zie wel wat er gebeurt.' Om 18.00 uur gingen de twee jonge vrouwen naar de vespers in de universiteitskerk. Het was een nieuwe ervaring voor Tracy. De liederen waren nieuw. Niemand danste of klapte in de handen zoals in de kerk van haar familie. De aanbiddingservaring was niet slecht; het was gewoon anders.

Op zaterdagochtend, toen Tracy wakker werd, zei haar kamergenoot dat ze weer naar de kerk moesten gaan. De twee liepen samen naar de universiteitskerk. Tracy genoot van de muziek en de preek. Iedereen leek gastvrij en blij te zijn. Ze voelde zich niet nieuw of niet op haar plaats. Ze voelde zich al een deel van de groep. Die avond zei haar kamergenoot dat ze nog een keer naar de kerk moesten gaan, deze keer voor een sabbatsluiting. Tracy ging met een glimlach, terwijl ze zich herinnerde dat ze van plan was geweest om maar één keer naar de kerk te gaan - misschien - in haar vier jaar aan de Solusi Universiteit. Nu ging ze voor de derde keer in twee dagen.

De lessen begonnen de week erna en Tracy dook in haar boekhoudkundige studies. Ze maakte nieuwe vrienden. Ze genoot van het eten in de grote eetzaal, die was uitgebreid met de hulp van een dertiende sabbatcollecte in 2015. Toen de volgende vrijdagavond aanbrak, vond ze zichzelf terug in de kerk in plaats van huiswerk te maken of te ontspannen in haar studentenkamer.

Naarmate de weken verstreken, veranderde Tracy van gedachten over haar zaterdagplannen. Ze had gedacht dat ze op zaterdag op haar kamer moest studeren of ontspannen. Maar ze had geen speciale tijd nodig om te ontspannen op zaterdag omdat iedereen dan rustte. Ze ging ook graag naar de kerk. Wat haar huiswerk betreft, maakte ze zich helemaal geen zorgen over haar cijfers. De colleges op de universiteit liepen van maandag tot en met donderdag, dus ze had genoeg tijd om haar huiswerk op vrijdag en zondag te maken zonder dat ze op zaterdag extra tijd hoefde vrij te maken.

Op zeker moment organiseerde de universiteit een gebedsweek. Een pastor uit de hoofdstad van Zimbabwe, Harare, kwam spreken. Toen hij een oproep deed, gaf Tracy haar hart aan Jezus en later werd ze gedoopt. De Bijbel werd Tracy's favoriete leerboek en ze vond het heerlijk om de Bijbel te bestuderen en met anderen te bespreken. Ze herinnerde zich vrienden die naar andere universiteiten in Zimbabwe waren gegaan. Voordat ze naar Solusi kwam, had ze hun om advies gevraagd over studeren aan een universiteit. Ze hadden haar verteld dat ze op zaterdag en zondag moesten studeren of ontspannen, dus gingen ze zelden naar de kerk. Als gevolg daarvan was Tracy naar Solusi gekomen met de gedachte dat ze op zaterdag en zondag moest studeren of ontspannen en geen tijd voor de kerk zou hebben. Maar nu realiseerde ze zich dat de kerk een essentieel onderdeel van haar universiteitservaring was.

Tracy begon haar vrienden te vertellen over haar ervaring. 'Je moet naar de kerk gaan,' zei ze. 'God zal voor je studie zorgen en ervoor zorgen dat je voldoende rust hebt.' Haar vrienden waren verbaasd

en beloofden om te proberen vaker naar de kerk te gaan. Tracy is nu van plan hen uit te nodigen voor een bezoek aan de adventkerk.

Een deel van een dertiende sabbatcollecte in 2015 hielp om de eetzaal van de Solusi Universiteit uit te breiden, zodat studenten zoals Tracy beter bediend kunnen worden. Net zoals de zegen van die collecte nog steeds voelbaar is op de universiteit, kan ook jouw bijdrage aan de dertiende sabbat projecten van dit kwartaal, met Gods zegen, een langdurige invloed hebben in Zimbabwe en daarbuiten. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

‘We zijn dankbaar’

Zimbabwe, 9 augustus

Siyabonga

Siyabonga betekent ‘we zijn dankbaar’ in Siyabonga's moedertaal Siswati. Siyabonga heeft veel om dankbaar voor te zijn - in het bijzonder het feit dat zijn moeder hem op een avond om 8 uur bij zich riep voor een gesprek.

Mama was net terug van haar werk als manager bij een financieel bedrijf in Eswatini (een land dat ook bekend staat als Swaziland) in zuidelijk Afrika. ‘Kom naar mijn slaapkamer,’ zei mama. ‘Ik wil ergens met je over praten.’ Siyabonga vroeg zich af wat ze wilde. Hij ging naar haar slaapkamer. ‘Ik heb een plek gevonden, en ik denk dat het de juiste plek voor jou is,’ zei mama. Toen begreep Siyabonga waar zijn moeder het over wilde hebben. Hij was op zoek naar een plek om te studeren. Mam zei dat ze een vriend op haar werk om advies had gevraagd over een universiteit. De vriend had de Solusi Universiteit in Zimbabwe aanbevolen, ongeveer 800 kilometer verderop. Siyabonga was bereid om te gaan. Hij zei tegen zijn moeder: ‘Laten we het uitproberen en zien hoe het loopt.’

Tijdens zijn eerste weekend op Solusi was hij verbaasd dat de mensen op zaterdag naar de kerk gingen. ‘Waarom gaan jullie op zaterdag naar de kerk?’ vroeg hij. ‘Zo doen adventisten de dingen,’ zei een student. ‘Adventisten gaan op zaterdag naar de kerk,’ zei een ander. ‘Ze gaan niet op zondag.’ Siyabonga ging nooit naar de kerk, maar hij ging nu toch.

Naarmate de dagen verstreken, kreeg hij nog een verrassing. Gebed leek de campus te doordringen. Leraren baden voor de lessen. Studenten kwamen elke dag van de week samen voor gebedsdiensten. Hij zag dat studenten ook baden voor de maaltijden in de grote eetzaal van de universiteit, die in 2015 werd uitgebreid met behulp van een dertiende sabbatcollecte. Mensen leken te bidden voordat ze iets deden. Dit was niet de manier waarop dingen werden gedaan waar Siyabonga woonde. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Maar hij vond het fijn. Hij voelde zich gemotiveerd. Hij voelde zich gesterkt. Hij voelde zich dichterbij God. Toen begon Siyabonga zich slecht te voelen over de slechte dingen die hij in zijn leven had gedaan. Hij voelde zich schuldig. Hij voelde verdriet. Hij vernederde zich voor God en vroeg om vergeving.

Siyabonga had nagedacht over de doop voordat hij naar Solusi kwam, maar hij had het uitgesteld omdat hij bang was dat hij misschien een verkeerde beslissing zou nemen. Terwijl hij berouw toonde over zijn zonden en zijn geloof in Jezus stelde, verlangde hij ernaar zijn hart aan Jezus te geven in de doop. Hij belde zijn moeder om haar te vertellen over zijn verlangen. Ze was opgetogen. ‘Ga ervoor!’ zei ze. ‘Het is de juiste beslissing.’ Zijn vader zei hetzelfde. Zijn ouders vonden het niet erg dat hij op een andere dag aanbad. ‘We aanbidden dezelfde God,’ zei zijn vader.

Het water was koud toen Siyabonga in de dooptank van de universiteitskerk in Solusi stapte. Maar hij vergat de kou toen de predikant hem onderdompelde. Hij voelde dat God hem had vergeven en dat hij een nieuw mens was. Het was nog maar twee maanden geleden dat hij bij de universiteit was aangekomen.

Tegenwoordig studeert Siyabonga Engels en communicatie. Hij hoopt ooit in de marketing of journalistiek te werken. Hij houdt van bidden en bijbellezen. Siyabonga betekent ‘we zijn dankbaar’ in zijn moedertaal Siswati, en hij is echt dankbaar. Hij is dankbaar dat zijn moeder hem heeft aangeraden om aan de Solusi universiteit te gaan studeren. ‘Regelmatig naar de kerk gaan heeft me veranderd,’ zegt hij. ‘Het bracht me dichterbij God. Solusi is een goede plek om dichterbij God te komen.’

Een deel van een dertiende sabbatcollecte in 2015 hielp om de eetzaal van de Solusi universiteit uit te breiden, waardoor het studenten zoals Siyabonga beter kan bedienen. Net zoals de zegen van die collecte vandaag de dag nog steeds voelbaar is op de universiteit, kan ook jouw bijdrage aan de dertiende sabbat projecten van dit kwartaal met Gods zegen een langdurige invloed hebben op Zimbabwe en daarbuiten. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

God horen, de zonde haten

Namibië, 16 augustus

Uapahurua

Diep in de woestijn van Namibië woont een volk dat leeft zoals ze al honderden jaren leven. Het Himba-volk is semi-nomadisch en trekt met kuddes vee en geiten van boorgat naar boorgat om ervoor te zorgen dat ze tijdens de lange, hete maanden van het droge seizoen voldoende water hebben. Tijdens het korte regenseizoen keren de gezinnen terug naar hun nederzettingen van drie of vier hutten, homesteads genaamd, om maïs te verbouwen waarmee ze de rest van het jaar in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

Uapahurua is een van de weinige Himba die gedoopt is en lid is geworden van de Adventerk. Hij hoorde voor het eerst over God via een evangelisatieprogramma dat werd geïnitieerd door een dertiende sabbatcollecte in 1993. Dit is zijn verhaal.

Uapahurua was een typische Himba-tiener. Hij stal, hij vocht en hij dronk. Deze drie activiteiten waren vaak met elkaar verweven. Met het houden van geiten, vee en maïs kunnen de Himba zichzelf onderhouden en hebben ze zelden geld nodig. Maar eens per maand komt er een toevloed van geld de Himba-gemeenschap binnen wanneer ouderen pensioen ontvangen van de Namibische overheid. Zodra het geld binnenkomt, zoeken tieners hun grootouders op om geld te bedelen waarmee ze alcohol kopen. Kleine ondernemers weten dat het pensioengeld is aangekomen en verzamelen zich in de buurt van Himba-boerderijen om alcohol te verkopen.

Wanneer mensen beginnen te drinken, breken er haast onvermijdelijk gevechten uit. Uapahurua zag eens hoe een dronken tiener een andere tiener duwde en snauwde: 'Ga aan de kant. Ik wil je passeren.' De geduwde tiener vocht terug. Andere tieners deden mee en er ontstond een messengevecht.

Als er geen pensioengeld is, nemen sommige tieners hun toevlucht tot stelen. Uapahurua herinnert zich dat hij een aantal jonge mannen tegenkwam die een koe aan het villen waren in de rimboe. Hij vroeg hun: 'Van wie is deze koe?' 'Die is van ons,' antwoordde een jongeman. 'De koe stierf uit zichzelf,' voegde een ander eraan toe. Uapahurua bekeek de koe van dichtbij. Himba families identificeren hun koeien met speciale messporen op de oren. De dode koe had versgemaakte messporen op haar oren. Tijdens een rechtszaak onder leiding van Himba-leiders werd vastgesteld dat de jongemannen de koe hadden gestolen en van plan waren het vlees te verkopen om alcohol te kopen. Zij werden veroordeeld tot het vergoeden van de schade aan de eigenaar van de koe.

Stelen, vechten en drinken was een vertrouwde manier van leven voor Uapahurua toen er een voorganger van de zevendedagsadventisten in zijn hut verscheen. De voorganger probeerde de Himba's te bereiken in het kader van een initiatief dat gedeeltelijk werd gefinancierd door een dertiende sabbatcollecte in 1993. De voorganger sprak over God. Uapahurua had nog nooit van God gehoord en was nieuwsgierig om meer te weten te komen. Die sabbat ging hij naar een eredienst die de voorganger onder een nabijgelegen boom hield. Zoals veel Himba's was hij nooit naar school geweest en kon hij de Bijbel niet zelf lezen. Dus luisterde hij terwijl de voorganger uit de Bijbel las. Hij hoorde voor het eerst over de God die de wereld en alles wat zich daarin bevindt had geschapen, inclusief maïs, geiten, koeien en het Himba volk.

Naarmate de weken verstreken, kreeg hij de overtuiging dat hij niet op de juiste manier leefde. De voorganger kon niet elke sabbat onder de boom samenkomen, dus begon Uapahurua op die sabbatten naar de adventkerk in de dichtstbijzijnde stad te gaan. Hij stond vroeg op sabbatochtend op voor de

zeven uur durende wandeling naar de stad. Terwijl hij naar de Bijbel luisterde, begon hij stelen te haten. Hij begon vechten te haten. Hij begon drinken te haten. Hij kon niet begrijpen wat er gebeurde. Hij kon geen specifiek bijbelgedeelte aanwijzen dat zijn hart raakte. Hij wist alleen dat toen hij naar het Woord van God luisterde, hij zondige dingen begon te haten. Hij bekeerde zich van zijn zonden en liet zich dopen. Hij was 23 jaar oud toen hij zijn hart aan God gaf. Nu is hij 46.

Het is geen gemakkelijke weg geweest. Verleidingen om terug te keren naar zijn oude leven zijn er genoeg. 'Het is moeilijk om een christen te zijn,' zegt hij. 'Het is moeilijk om niet te stelen, te vechten en te drinken. Dat maakt deel uit van ons dagelijks leven hier.'

Een dertiende sabbatcollecte van 1993 hielp bij het financieren van een evangelisatieprogramma voor het Himba-volk dat resulteerde in een bezoek van de voorganger aan Uapahurua's huis. Net zoals de zegen van die collecte nog steeds voelbaar is in Uapahurua's familie en gemeenschap, kan ook jouw bijdrage aan de dertiende sabbat projecten van dit kwartaal, met Gods zegen, een langdurige invloed hebben op Namibië en daarbuiten. Dank voor je gulle gift op 27 september.

God willen kennen

Namibië, 23 augustus

Kazuvakua

Diep in de woestijn van Namibië woont een volk dat leeft zoals ze al honderden jaren leven. Het Himba-volk is semi-nomadisch en trekt met kuddes vee en geiten van boorgat naar boorgat om ervoor te zorgen dat ze tijdens de lange, hete maanden van het droge seizoen voldoende water hebben. Tijdens het korte regenseizoen keren de gezinnen terug naar hun nederzettingen van drie of vier hutten, homesteads genaamd, om maïs te verbouwen waarmee ze de rest van het jaar in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

Kazuvakua is een 24-jarige Himba-moeder van drie kleine kinderen. Ze leerde God kennen via een evangelisatie-initiatief dat teruggaat tot een dertiende sabbat collecte in 1993. Dit is haar verhaal.

Kazuvakua was geïntrigeerd toen een vreemdeling bij haar thuis kwam, diep in de woestijn van Namibië. Ze had hem nog nooit eerder gezien en hij nodigde haar uit naar een plek te komen waar ze nog nooit was geweest. Hij nodigde haar uit om naar de kerk te gaan. Kazuvakua was blij met de uitnodiging. Op sabbat ging ze naar de eredienst onder een boom op ongeveer 15 minuten lopen van haar woonplaats. Vrouwen en kinderen van andere dorpen kwamen ook naar de boom. Ongeveer 15 homesteads lagen op ongeveer gelijke afstand van de boom.

De kerkervaring was ongewoon voor Kazuvakua. De voorganger leerde de aanwezigen liederen en preekte. De liederen waren nieuw en moeilijk te leren voor Kazuvakua. Ze had nog nooit gehoord over de God over wie ze zongen. Maar ze hield van de liederen. Ze hield van de boodschap van de liederen. De liederen spraken over een God die in alle behoeften van de mensen voorzag. De preek ging over berouw. Toen de voorganger klaar was, begreep Kazuvakua dat ze zich moest bekeren om door God gered te worden.

Elke sabbat waarop de predikant kwam, keerde ze terug naar de boom. Toen werd de pastor overgeplaatst naar een ander deel van Namibië en een bijbelwerker begon twee keer per maand te komen om onder de boom te spreken. Kazuvakua ging elke keer als hij sprak. Toen de bijbelwerker een gebedsweek leidde, ging ze elke dag naar de boom om te luisteren. Ze ging ook elke avond toen hij twee weken evangelisatiebijeenkomsten leidde. De bijbelwerker bracht een projector en een generator mee en zette deze op in een tent op korte afstand van de boom. Terwijl hij sprak over eeuwig leven met God, genoot Kazuvakua van de kleurrijke beelden op het scherm.

Maar Kazuvakua miste de doop van drie mensen die aan het einde van de samenkomsten hun hart aan God gaven. De bijbelwerker regelde een auto met laadbak om de drie doopkandidaten en hun vrienden naar de dichtstbijzijnde stad met een adventistisch kerkgebouw te brengen. Zonder de auto zou het zeven uur lopen zijn geweest. Maar Kazuvakua ging niet mee omdat ze de koeien van haar familie moest verzorgen in een weiland. Dat was haar plicht. Als ze de koeien had achtergelaten, zou ze haar familie te schande hebben gemaakt. Maar Kazuvakua wil op een dag gedoopt worden. Ze voelt dat ze er klaar voor is. Ze houdt van God met heel haar hart.

‘Ik hou van God als Redder en Voorziener,’ zegt ze. ‘Hij kan alles geven waar ik om vraag.’ Ze bidt als ze gaat slapen. Ze bidt als ze wakker wordt. Haar gebeden zijn kort. Ze zegt gewoon: ‘God, help me.’ Ze wil God vooral beter leren kennen. In tegenstelling tot veel Himba heeft ze leren lezen. Ze heeft echter geen Bijbel. Er is een groot tekort aan Bijbels in haar taal. ‘Ik wil een Bijbel,’ zegt ze. ‘Ik wil God beter leren kennen.’

Bid voor het werk van de kerk met het Himba-volk in Namibië. Een deel van een dertiende sabbatcollecte in 1993 was de start van een programma voor de Himba's dat leidde tot sabbatsdiensten in de buurt van Kazuvakua's woonplaats. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september voor projecten van de dertiende sabbat die zullen helpen het evangelie verder te verspreiden in Namibië en andere landen in de Southern Africa-Indian Ocean Division.

Opmerkelijke regenval

Namibië, 30 augustus

Tjiyapana

Diep in de woestijn van Namibië woont een volk dat leeft zoals ze al honderden jaren leven. Het Himba-volk is semi-nomadisch en trekt met kuddes vee en geiten van boorgat naar boorgat om ervoor te zorgen dat ze tijdens de lange, hete maanden van het droge seizoen voldoende water hebben. Tijdens het korte regenseizoen keren de families terug naar hun nederzettingen van drie of vier hutten, homesteads genaamd, om maïs te verbouwen waarmee ze de rest van het jaar in hun levensonderhoud voorzien.

Tjiyapana is het hoofd van het dorp Okoupawe. Het dorp bestaat uit 15 families die op 15 homesteads wonen als ze niet op reis zijn met hun dieren in het noorden van Namibië. Hij maakte kennis met God via een evangelisatie-initiatief dat zijn wortels heeft in een dertiende sabbatproject uit 1993. Dit is zijn verhaal.

Tjiyapana is niet zeker van zijn leeftijd. Zijn beste gok is 82. Hij heeft vier vrouwen en meer kinderen en kleinkinderen dan hij kan tellen. Tjiyapana hoorde voor het eerst over God van zijn ouders. Zijn ouders hoorden op hun beurt over God van de eerste adventistische zendeling in het gebied, een blanke man uit Portugal, die drie decennia eerder aankwam als onderdeel van een evangelisatie-initiatief dat medegefinancierd werd door een dertiende sabbatcollecte in 1993.

‘Mijn ouders vertelden me dat we God eer en glorie moesten geven,’ zei Tjiyapana. ‘Ik besloot naar mijn ouders te luisteren.’ Dus toen hij dorpshef werd, zocht hij contact met de Adventkerk om te vragen of iemand hem en zijn volk over God kon onderwijzen. Een bijbelwerker kwam op sabbat en las onder een boom voor uit de Bijbel. Tjiyapana luisterde. Zoals veel Himba's is hij nooit naar school geweest en kan hij niet lezen. Toen organiseerde de bijbelwerker twee weken lang evangelisatie-bijeenkomsten. Hij bracht een projector en een generator mee en projecteerde beelden op een scherm in een tent die op korte afstand van de boom was opgezet.

Tjiyapana ging naar de bijeenkomsten. Hij was geïnteresseerd om meer over God te leren. Maar hij werd ook afgeleid door zorgen. Het gebied werd overvallen door een ongewoon droge zomer. Er was al maanden geen regen gevallen. De bijbelwerker zag Tjiyapana's bezorgdheid en bad om regen. Hij smeekte de Heer om zijn goede schat, de hemel, te openen, om regen te geven aan het land in zijn seizoen en om al het werk van de handen van het Himba-volk te zegenen. Hij bad een week lang.

Aan het begin van de tweede week begon het te regenen. Het was twee maanden voor het regenseizoen. Lichte buien besproeiden de uitgedroogde grond overdag en stopten net op tijd voor de evangelisatiebijeenkomsten 's avonds. De regen hield vier maanden aan. Het was een tijd van grote vreugde voor het Himba-volk. ‘We wisten dat God met ons was,’ zei Tjiyapana. ‘Hij voorziet.’ Het dorpshef zag Gods aanwezigheid ook op andere manieren. Na de bijeenkomsten merkte hij een verandering in het dorp. De mensen stopten met stelen. Ze stopten met vechten. Ze stopten met drinken. Hij was tevreden.

Tjiyapana wil vooral een kerkgebouw van de zevendedagsadventisten op zijn land. Het dichtstbijzijnde kerkgebouw staat in de stad en het duurt zeven uur om er naartoe te lopen. Tjiyapana heeft, zoals veel Himba's, geen auto. Hij heeft de Adventkerk al een stuk land aangeboden om een kerk te bouwen. ‘Wat ik wil is een kerkgebouw,’ zegt hij. ‘Ik wil een plaats om te aanbidden. Dat is het enige waar ik om vraag.’

Ondertussen komen 30 tot 60 Himba kinderen en volwassenen op sabbat samen onder de boom om lofliederen te zingen voor God en te luisteren naar de bijbelwerker die uit de Bijbel onderwijst. Door de week gaat de bijbelwerker ook van hut naar hut om bijbelonderwijs te geven. Tjiyapana zegt dat hij en zijn mensen God beter willen leren kennen. 'We zijn geschapen naar het beeld van God, dus we willen Hem kennen,' zegt hij. 'We verlangen naar Hem.'

Bid dat het Himba-volk in Namibië God mag leren kennen. Een deel van een dertiende sabbatcollecte in 1993 initieerde een evangelisatieprogramma naar het Himba-volk dat leidde tot de erediensten in Tjiyapana's dorp. Net zoals de zegen van die collecte nog steeds voelbaar is in het dorp, kan ook jouw bijdrage aan de dertiende sabbatprojecten van dit kwartaal, met Gods zegen, een langdurige invloed hebben op Namibië en daarbuiten. Dank voor je gulle gift op 27 september.

Drank, diefstal en God

Zambia, 6 september

Bethel

Bethel schreef zich in aan de Rusangu University in Zambia omdat hij wilde stoppen met drinken. Hij hoopte dat zijn studie aan de adventistische universiteit zijn leven zou veranderen. Bethel groeide op in een gezin van zevendedagsadventisten, maar hij begon te drinken toen zijn moeder stierf. Hij was vijftien en miste haar verschrikkelijk. Vrienden vertelden hem dat hij zich beter zou gaan voelen door te drinken. Al snel had hij een gewoonte gevormd en dronk hij twee jaar lang elke dag. Op de een of andere manier slaagde hij erin om zijn middelbare school af te maken.

Toen zag hij een televisiereportage over de Rusangu University. Hij zag dat het een plek was zonder alcohol en hij hoopte dat zijn leven zou verbeteren als hij daar zou studeren. Maar op de universiteit kon Bethel zijn oude leven maar niet van zich afschudden. Hij vond een plek op de universiteitsboerderij waar hij stiekem kon drinken. Hij maakte nieuwe vrienden die ook dronken. Soms kwam hij dronken naar de kerk. De situatie leek hopeloos. Toen, op een nacht, hadden hij en drie vrienden geld nodig om alcohol te kopen. Dus braken ze in verschillende slaapzalen van mannen in en stalen matrassen. Maar ze werden betrapt.

In de gevangenis had Bethel veel tijd om over zijn leven na te denken. Hij wist dat hij schuldig was aan diefstal en hij had geen hoop dat hij op korte termijn vrij zou komen. Met tranen verootmoedigde hij zijn hart voor God en had berouw. 'Lieve God,' bad hij. 'Als dit een les van U is, zodat ik mijn manieren verander, dan beloof ik dat ik met uw hulp een beter mens zal worden. Laat me alstublieft vrij van deze plaats.' Vijftien dagen later liet de politie Bethel en zijn drie vrienden onverwacht vrij. Bethel wist niet waarom.

Rusangu University verwelkomde de studenten terug. Bethel wist ook niet waarom. Gewoonlijk stuurde de universiteit studenten weg die misdaden hadden begaan. Bethel vroeg zich af of God zijn gebeden had gehoord en hem nog een kans gaf. Hij herinnerde zich zijn belofte aan God in de gevangenis en maakte biddend veranderingen in zijn leven. Hij stopte met drinken. Hij bestudeerde de Bijbel. Een maand na zijn vrijlating uit de gevangenis gaf hij zijn hart aan God in de doop. Leraren en andere studenten zagen de opmerkelijke verandering in zijn leven. Ze waren verbaasd. Toen de leiders van de universiteit een prijsuitreiking hielden voor de beste studenten, overhandigden ze hem een ereprijs voor de grootste gedragsverandering. Bethel straalde van vreugde toen hij de prijs in ontvangst nam.

Tegenwoordig is Bethel studentenleider en lid van het mediateam van de universiteitskerk. Hij is nog maar een paar maanden verwijderd van zijn afstuderen met een graad in journalistiek, communicatie en vrede en conflictoplossing. Hij overweegt om na zijn afstuderen terug te keren naar de universiteit om theologie te studeren en predikant te worden. Bethel zegt dat God zijn leven heeft veranderd en het leven kan veranderen van iedereen die daarom vraagt. 'God veranderde mijn leven toen ik een dronkaard en een lastige jongen in Rusangu was,' zei hij.

Bethel is een van de vele studenten aan Rusangu University die gezegend zijn door een dertiende sabbatcollecte. De collecte in het tweede kwartaal van 2009 hielp om de universiteitsbibliotheek te openen. Net zoals die bijdrage nog steeds voelbaar is in Zambia en daarbuiten, kan ook de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, met Gods zegen, een langdurige invloed hebben. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

Ziekenhuis van wonderen

Zambia, 13 september

Mwate

Noot van de redactie: Een van de dertiende sabbatprojecten van dit kwartaal is de bouw van een keuken en wasserette voor het Chitanda Lumamba Adventist Hospital in Chibombo, Zambia. Onderstaand verhaal biedt een kijkje in het ziekenhuis.

Mwate Mwambazi, kinderarts en leider binnen de Adventkerk, ziet Chitanda Lumamba Adventist Hospital als een wonderverhaal. Ze zegt dat het alleen door Gods genade is dat het ziekenhuis adventistisch is.

Chitanda Lumamba is de naam van een stamhoofd dat 10 hectare land op het platteland heeft gedoneerd om het ziekenhuis in het noorden van Zambia te bouwen. Hij gaf het land aan een christelijke organisatie zonder winstoogmerk die persoonlijke en zakelijke donaties gebruikt om infrastructuurprojecten te bouwen. Volgens het oorspronkelijke plan zou het ziekenhuis worden overgedragen aan de Zambiaanse overheid. Maar toen benaderden het stamhoofd en de christelijke organisatie de kerk van de zevendedagsadventisten met een voorstel. Ze vroegen: 'Kunnen jullie dit ziekenhuis overnemen en het gebruiken zoals jullie het Mwami ziekenhuis gebruiken om mensen te bereiken met lichamelijke en geestelijke gezondheid?' Het Mwami Adventisten Ziekenhuis ligt in het zuiden van Zambia.

Het ziekenhuis en de grond werden aangeboden aan de Adventkerk onder de volgende voorwaarden: het ziekenhuis moet zonder winstoogmerk opereren, het moet binnen een jaar operationeel zijn en het moet voorzien in de behoeften van de plattelandsgemeenschap. 'Het werd onder die voorwaarden aan de kerk geschonken,' zei Mwate. 'We kregen de gebouwen cadeau.'

Het gebied rond het adventziekenhuis wordt bevolkt door seizoensgebonden boeren die in het regenseizoen maïs planten, maar meestal alleen genoeg voor eigen gebruik. Ze hebben niet veel extra inkomen. Voor de grote opening installeerde de Adventkerk vloeren en sanitair in het ziekenhuis en groef ze putten op het land. De president van Zambia, een zevendedagsadventist, heeft ook uit eigen zak bijgedragen aan de renovatie, aldus Mwate, die directeur gezondheidszorg is voor de Northern Zambia Union Conference. 'Bij de gratie Gods was het staatshoofd zeer geïnteresseerd en hij heeft zelfs wat van zijn eigen geld gegeven om ons te helpen met de renovatie en opening,' zei ze. 'Hij kwam en hielp ons met de opening.'

Tijdens de openingsceremonie in oktober 2023 beloofde de president, Hakainde Hichilema, dat de regering ook een back-up generator en een mortuarium zou financieren. Stroomstoringen komen vaak voor in Zambia vanwege een gebrek aan water om elektriciteit op te wekken in het door droogte geteisterde land. De generator arriveerde vijf maanden later en het mortuarium was in aanbouw toen Mwate een ontmoeting had met Adventist Mission. Het ziekenhuis bewijst nu al een baken van hoop te zijn in de gemeenschap, aldus Mwate. 'Onze aanwezigheid, en als we in staat zijn om enigszins geavanceerde medische zorg te bieden, draagt in grote mate bij aan het verlichten van het lijden daar,' zegt ze.

Voordat het ziekenhuis werd geopend, was het dichtstbijzijnde ziekenhuis 90 kilometer verderop. Er was slechts één ambulance beschikbaar om mensen over ruwe grindwegen naar dat verre ziekenhuis te brengen. Moeders stierven terwijl ze dat ziekenhuis probeerden te bereiken. De prioriteiten van het ziekenhuis zijn nu een keuken en een wasserette, zegt Mwate. Een keuken is nodig om eten te

bereiden, niet alleen voor patiënten maar ook voor hun familieleden. ‘Als er in Afrika één persoon ziek is, komt de hele gemeenschap bij elkaar om hem of haar te steunen,’ zegt Mwate. ‘Dus als je naar het ziekenhuis gaat, gaan er minstens vijf mensen met je mee. Ze hebben een plek nodig om te eten.’ Een wasserij met wasmachines en drogers wordt gezien als essentieel voor het verbeteren van de patiëntenzorg. ‘Nu moeten we wassen onder een boom,’ zegt Mwate.

Jouw bijdrage op de dertiende sabbat zal Chitanda Lumamba Adventist Hospital helpen met het openen van de broodnodige keuken en wasserij in Zambia. Bedankt voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

Ziekenhuis verandert levens

Zambia, 20 september

Chitanda Lumamba Adventist Hospital

Noot van de redactie: Een van de dertiende sabbatprojecten van dit kwartaal is de bouw van een keuken en wasserette voor het Chitanda Lumamba Adventist Hospital in Chibombo, Zambia. Het ziekenhuis werd geschonken aan de kerk van de zevendedagsadventisten en werd geopend in de herfst van 2023.

Het Chitanda Lumamba Adventist Hospital ligt in een landelijke Zambiaanse gemeenschap waar mensen in rieten huizen wonen en gebruik maken van waterputten en bijgebouwen. De meesten zijn seizoensgebonden boeren die maïs verbouwen in het regenseizoen - maar alleen genoeg voor eigen gebruik. Ze hebben niet veel extra inkomen. Alcoholisme en tienerzwangerschappen komen veel voor. Het openbaar vervoer bestaat voornamelijk uit kleine en grote vrachtwagens die passagiers achterin vervoeren. Bussen of taxi's zijn zeldzaam. Vaak lopen mensen gewoon.

Voordat het adventistenziekenhuis werd geopend, had de gemeenschap slechts een kleine inlooptklinik die het hoogst noodzakelijke bood. In een ideale omgeving zou de kliniek een ambulance hebben om patiënten op te halen. Maar in deze regio was er maar één ambulance die door verschillende kleine klinieken werd gedeeld. De ambulance kon niet naar iemands huis worden geroepen. Een patiënt moest een manier vinden om naar de kliniek te gaan. Dan belde de kliniek de ambulance om de patiënt naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen dat 90 kilometer verderop lag. Maar eerst moest de kliniek rondbellen om de ambulance te vinden. Als de ambulance al volgeboekt was, moest de patiënt zes uur, twaalf uur of zelfs een dag wachten op vervoer naar het ziekenhuis. Als gevolg hiervan liepen sommige patiënten 90 kilometer naar het ziekenhuis.

Voordat het adventistische ziekenhuis werd geopend, was het gebruikelijk dat een aanstaande moeder aankwam bij de plaatselijke kliniek en dat de kliniek een ambulance zou bellen. De aanstaande moeder moest dan uren of tot de volgende dag wachten voordat ze werd opgehaald. Zelfs nu het adventistenziekenhuis open is, komen patiënten niet per se met een ambulance. Het ziekenhuis deelt één ambulance met alle wijkklinieken.

Op een keer werd een vrouw op een ossenkar naar het adventistische ziekenhuis gebracht. Ze was aan het bevallen en werd vergezeld door een half dozijn familieleden. In Zambia worden patiënten meestal vergezeld door een aantal familieleden. De aanstaande moeder was blij dat het ziekenhuis open was en dat er een dokter beschikbaar was. Ze hoefde niet te wachten om naar het verre ziekenhuis gestuurd te worden. Het adventistische medische team bracht de baby met succes ter wereld, hoewel de bevalling een ingewikkelde procedure vereiste. Daarna kon de nieuwe moeder gemakkelijk terugkeren naar haar huis in de buurt. De kersverse moeder en haar familie waren het adventistenziekenhuis erg dankbaar. 'Dit heeft veel tijd en geld bespaard,' zei een familielid. 'Als je naar de kliniek gaat, moet je zitten wachten tot iemand belt en tot de ambulance je ophaalt.' Elke maand worden er ongeveer 200 baby's geboren op de kleine kraamafdeling van het ziekenhuis.

Bij een andere gelegenheid werd een 5-jarige jongen in het ziekenhuis opgenomen met zijn been in het gips. Zijn moeder was dankbaar dat haar zoon in het ziekenhuis kon blijven. 'Het ziekenhuis ziet er beter uit en biedt betere diensten dan wat we eerst hadden,' zei ze. 'Voorheen hadden we alleen een kleine kliniek waar we lang moesten wachten op behandeling. De kliniek zou ons meteen naar huis hebben gestuurd met het been in het gips. Dan moesten we de volgende dag en elke dag daarna

terugkomen voor controle. Maar in dit ziekenhuis kon mijn zoon blijven voor behandeling totdat zijn been genezen was en hij weer naar huis kon.'

Chitanda Lumamba Adventist Hospital voorziet in een belangrijke behoefte in de gemeenschap en hoopt nog veel meer te kunnen doen. De prioriteiten zijn nu een keuken en een wasserij. Een goede keuken is nodig om gezond voedsel te bereiden, niet alleen voor de patiënten maar ook voor de familieleden die hen naar het ziekenhuis vergezellen. De was wordt momenteel met de hand gedaan en de aanschaf van wasmachines en drogers zal de patiëntenzorg verbeteren.

Mwate Mwambazi is kinderarts en departementshoofd leven en gezondheid voor de Northern Zambia Union Conference, waar het ziekenhuis gevestigd is. 'Nu zijn we open, maar we hebben dringend hulp nodig,' zegt ze.

Jouw bijdrage aan de dertiende sabbat collecte zal Chitanda Lumamba Adventist Hospital helpen de broodnodige keuken en wasserij in Zambia te openen. Dank voor het plannen van een gulle gift op 27 september.

Dertiende sabbat: Zegen uit een tragedie

Zambia, 27 september

Emmanuel

Noot van de redactie: Eén van de dertiende sabbatprojecten van dit kwartaal in een zendingsboot die het meer van Bangweulu in Zambia zal bevaren. Onderstaand verhaal geeft een inkijkje in het zendingsproject dat ontstond vanwege een tragedie.

Emmanuel Mwewa heeft vele malen op het Bangweulu meer gevaren. Boten zijn de belangrijkste manier om de 100.000 mensen te bereiken die op de eilanden van het meer wonen. En het is de belangrijkste manier waarop die 100.000 mensen naar de rest van Zambia kunnen reizen. Als predikant bij de zevendedagsadventisten heeft Emmanuel het meer vele malen doorkruist om de 1300 adventisten aan te moedigen die elke sabbat in de achttien gemeenten op de eilanden samenkomen. Maar één bezoek staat Emmanuel nog helder voor de geest. Het was de dag dat hij een van de eilanden bezocht voor de begrafenis van veertien adventisten die in het meer waren verdronken. ‘Het was zo emotioneel omdat veertien doods-kisten op één plek stonden,’ zei Emmanuel. ‘Zowel regerings- als kerkleiders verzamelden zich op het hoofdeiland Chilubi. Ik was erbij. Dit was een grote ramp voor het land.’

De tragedie vond plaats op een vrijdag. Tweeënveertig adventisten voeren op een door de kerk gehuurde boot tussen twee eilanden. De adventisten waren van plan de sabbat door te brengen met zendingswerk, waaronder het promoten van een komende Pathfinder camporee. Er waaide een sterke wind over het uitgestrekte meer, dat ongeveer zo groot is als de Amerikaanse staat Connecticut. Plotseling sloeg een grote golf tegen de boot en deze kapseisde. Een nabijgelegen schip wist achtentwintig mensen uit het water te vissen. Maar veertien anderen, waaronder een tweejarig kind, kwamen om.

Het ongeluk veroorzaakte een schok in Zambia. Het riep ook vragen op over de veiligheidsnormen voor boten en de beschikbaarheid van commercieel vervoer op het meer. De enige regelmatige bootdienst was een groot schip van de overheid dat eens per week het meer overstak. Mensen die het meer op andere tijden wilden oversteken, moesten een boot huren. Tijdens de begrafenis deed een hoge regeringsleider een beroep op de Adventkerk om een herhaling van een dergelijk ongeluk te helpen voorkomen. Hij vroeg de kerk te overwegen een bootdienst op het meer in te richten. De boot zou een aanvulling zijn op de diensten die al worden aangeboden door het regeringsschip. Leaders van de Northern Zambia Union Conference van de Adventist Church, waar het meer ligt, namen de uitdaging aan. ‘Het is de inzet van de Northern Zambia Union Conference om te zorgen voor een beter transportsysteem,’ zei Emmanuel, die secretaris is van de unie.

Maar de boot zou 100.000 dollar kosten, meer dan de plaatselijke kerk zich kon veroorloven. Dus vroeg de unie de boot op te nemen in de projecten van de dertiende sabbat voor het derde kwartaal van 2025. Het verzoek om een deel van de kosten van de boot te dekken werd op alle niveaus van de kerk goedgekeurd. Emmanuel is enthousiast over de mogelijkheden die de zendingsboot zou kunnen bieden.

De boot, die zestig passagiers zou kunnen vervoeren, zou een regelmatige dienst onderhouden op de dagen dat het regeringsschip niet vaart. Passagiers zouden een tarief betalen dat alleen de onkosten van de boot dekt. Terwijl het regeringsschip televisieschermen heeft waarop reclame te zien is, zou het zendingsschip televisieschermen krijgen waarop gezang en prediking op Hope Channel te zien zijn. ‘De boot zal niet alleen mensen van het vasteland naar de eilanden vervoeren, maar ook tot hen

preken,' zegt Emmanuel. Hij doet een beroep op gemeenteleden over de hele wereld om de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal te steunen. Terwijl we nadenken over hoe we het evangelie kunnen verspreiden op het Bangweulu meer, is het ons verlangen dat deze boot zal helpen levens te redden op het meer en voor het Koninkrijk, zegt hij. 'Het doel van het project is om van een tragedie een zegen te maken.'

Je bijdrage aan de dertiende sabbatcollecte van vandaag zal helpen bij de aanschaf van een zendingsboot voor het Bangweulu meer. Je bijdrage zal ook twee ziekenhuizen in Zambia helpen, een nieuwe school in Zambia helpen openen en een centrum van invloed in Zuid-Afrika helpen openen. De twee kinderprojecten van dit kwartaal zullen de levens van kinderen in de Southern Africa-Indian Ocean Division raken. Eén project is het verstrekken van Bijbels aan hulpbehoevende gezinnen en het andere project is het produceren van een serie korte video's over de vrucht van de Geest. Hartelijk dank voor je gulle gift vandaag.